

ZÁHADA V KNIHOVNĚ

LENKA JAKEŠOVÁ

ILUSTRACE FILIP ŠKODA

bambóok®

ZÁHADA V KNIHOVNĚ

LENKA JAKEŠOVÁ

ILUSTRACE FILIP ŠKODA

bamb**ook**[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Lenka Jakešová

Záhada v knihovně

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 580. publikaci

Ilustrace Filip Škoda

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Filip Škoda, 2026

ISBN 978-80-247-9541-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-3424-8 (print)

OBSAH

Docela super parta	7
Jak si budeme říkat?	10
Už to mám!	12
Před domem	15
Losujeme název party	17
Je to veliká záhada	20
Jdeme do knihovny	23
My už to víme	25
Co všechno víme?	28
Znovu v knihovně	31
Opuštěný pejsek	33
Zase se ztratila	35
Cestou do knihovny	38
Knížka je zpátky	41
Rozpis hlídek	43
Seznámení s Viktorou	45
První hlídka	48
Vyřešeno	51

DOCELA SUPER PARTA

Chodím do 3. A. Ve třídě nás je celkem dvacet. Dvanáct kluků a osm holek. Nejvíce se kamarádím se třemi z nich. Bydlíme v jedné ulici. A to je docela výhoda. Máme k sobě blízko. Když někdo z nás potřebuje, pískne nebo napíše na společný chat a ostatní jsou do pěti minut venku.

Jsme parta, která má ráda různá tajemství a podivné záhady. Myslím, že až vyrosteme, určitě se z nás stanou detektivové. Jednou budeme slavní jako detektiv Colombo nebo nesmrtelný Sherlock Holmes. To jsme si slíbili.

První z party jsem já. Lenka. Myslím si, že to je docela obyčejné jméno. Ani hezké, ale ani ošklivé. Maminka mi říká Leni, tatínek Léňo, babička s dědečkem Lendů a kamarádi ve škole mi říkají prostě jen Lenko.

Ráda cvičím sportovní gymnastiku a mým největším koníčkem je čtení. Od první třídy chodím každý měsíc do místní knihovny, kde si půjčuju knížky snad všech žánrů. Nejvíce ze všeho mě baví různé detektivky a záhadné příběhy. V průběhu čtení vždycky hádám, a jak se říká, snažím se všemu přijít na kloub ještě před tím, než knížka skončí.

Další partačka se jmenuje dost zvláštně. Uršula. Je to celkem dlouhé jméno, proto jsme si ho zkrátili. Říkáme jí prostě jen Ula. Bydlí v domku s velikou zahradou hned vedle té naší.

Ula si každou volnou chvíli cvičí mozek při různých osmisměrkách a sudoku. Stejně jako já, i ona ráda čte. Taky hlavně detektivky.

Třetím z party je Petr. Vysoký, hubený kluk, který rád běhá, jezdí na kole, hraje ping-pong a taky trochu posiluje. Doma má činky, které nenechá zahálet. Sotva ráno vstane, vrhne se na cvičení. Je to prostě opravdový sportovec. Všimla jsem si, že díky poctivému cvičení se mu začínají rýsovat pěkné svaly.

Posledním z naší slavné party je Aleš. Je o trochu menší než Petr a má stále dobrou náladu. To mám na něm moc ráda. Bydlí naproti Ule. Taky je veliký sportovec. Už od

školky hraje fotbal. Když má jeho oddíl zápas, chodíme mu všichni tři společně fandit.

Tak to je naše správná parta. Společně trávíme všechn volný čas.

JAK SI BUDEME ŘÍKAT?

Každá správná parta se nějak nazývá.

I my jsme si jednou na naší společné schůzce řekli, že by bylo fajn, kdybychom si naši partu pojmenovali. Jenže zatím se nám nepodařilo najít ten správný název. Nutně ho potřebujeme. To je jasné.

A tak jsem pískla z okna mého pokojíku v podkroví, seběhla schody, otevřela dveře a vrhla se k brance. Otevřela jsem ji a vyčkávala na ostatní.

Po dvou minutách jsem před domem stála i s Ulou a Petrem.

„Kde je Aleš?“ stepoval nervózně Petr, který dychtil po zprávě, proč jsem narychlo svolala schůzku.

„Už běží,“ všimla si stejně napnutá Ula.

„Čau, parto!“ zazubil se Aleš, sotva k nám přiskočil. V ruce držel krajíc chleba se sýrem. Jen co pozdravil, ukousl si pořádný kus a začal ho žvýkat.

„Naše milá parto, už je na čase, abychom si konečně vymysleli název,“ řekla jsem zcela vážně a vyskočila na plot.

Ostatní udělali totéž.

„Jo, jenže to je problém,“ zamyslel se nahlas Petr.

Ula s Alešem, který konečně snědl svačinu, přemýšleli. Ani po deseti minutách usilovného dumání nikdo na nic nepřišel.

„No teda,“ seskočila jsem z plotu a začala nervózně přešlapovat sem a tam: „Neříkejte mi, že na nic nepřijdeme. To jsme takové bábovky?“

Kluci se zamračili: „To teda rozhodně nejsme!“

Ula se poškrábala na bradě. To dělala vždycky, když přemýšlela. „Víte co?“ zeptala se, ale na odpověď nečekala. „Každý z nás do zítřka zkusí vymyslet jeden název. Potom se rozhodneme, či nápad je nejlepší.“

To neznělo vůbec špatně.

„Super!“ shodli jsme se a vyrazili každý domů. Máme celé odpoledne o čem přemýšlet!

UŽ TO MÁM!

Sotva jsem za sebou zavřela dveře, začala jsem si dokola omílat různé názvy, které by se mohly hodit a které by naši partu co nejvíce vystihovaly.

Chtěla jsem přijít na něco extra. Na něco, co by kluky a Ulu zaujalo ze všeho nejvíc. Ráda bych, abychom se pojmenovali podle toho, co vymyslím já. Můj nápad musí být ten nej.

Jenže čím víc jsem si přála super název, tím méně mě toho napadalo.

„Co je ti?“ zajímalo maminku u večeře, když jsem nepřítomně žvýkala chleba s tvarohem.

„Nic,“ odvětila jsem, aniž bych odtrhla oči od stěny, na kterou jsem nevědomky zírala.

„Jaké nic?“ nedala se maminka.

Ani tatínkovi se moje odpověď nelíbila: „Pověz. Trápí tě něco, Léno?“

Položila jsem krajíc s tvarohem na talířek, rukama si podepřela bradu a rodičům vysvětlila: „Víte, naše parta potřebuje jméno. Nějaké, co se k nám bude hodit a co se bude všem líbit. A já na nic nemůžu přijít.“

„Hm, tak to je těžký a důležitý úkol,“ zamyslela se vážně maminka. Tatínek přikyvoval a zkoušel také něco vymyslet.

Já jsem si zase vzala do ruky chleba a kousla do něj. Znovu jsem přemýšlela.

Vtom mě to napadlo. „Už to mám!“ vykřikla jsem s plnou pusou. „Konečně! To je ono, jupí!“ Málem jsem se z té radosti zakuckala.

„Leni, co jsi vymyslela?“ zeptali se rodiče současně.

„Myslím, že budu mít určitě ten nejskvělejší nápad ze všech.“

„Nenapínej nás,“ usmál se nedočkavě tatínek. „Řekni, co tě napadlo?“

A tak jsem spustila: „Všichni čtyři hledáme dobrodružství a různé záhady, takže by se naše parta měla jmenovat Dobrodruzi.“

„Hm, to není vůbec špatný nápad,“ podpořila mě maminka a tatínek s ní nadšeně souhlasil.

A tak jsem dojedla večeři, šla se vykoupat, vyčistit zuby a spát. Těšila jsem se, až zítra partě prozradím, na co chytrého jsem přišla. Ti budou koukat!

PŘED DOMEM

Nemohla jsem dospat. Tak moc jsem se těšila na to, až všem prozradím, jak by se mohla naše parta jmenovat.

Konečně nastal čas vstát. Vyskočila jsem z postele, umyla se, oblékla, nasnídala, vyčistila zuby, hodila na záda tašku do školy a zabouchla za sebou dveře.

Před brankou jsem čekala na ostatní. Kde jsou? pomyslela jsem si. Dneska jim to všem tak trvá!

Stepovala jsem na místě a byla napnutá jak kšandy, jestli můj nápad bude mít takový úspěch, jaký si zaslouží.

„No konečně!“ zajásala jsem a povyskočila, když se z domů vyvalili Petr, Aleš a Ula. Běželi ke mně a jeden přes druhého se radovali.

„Mám skvělý nápad! Já taky! Já snad taky!“

Uf, to mě trochu znejistělo, protože jsem si myslela, že ten nejdokonalejší název jsem mohla vymyslet jenom já. Přesto mě jejich nápady zajímaly: „Povídejte!“

„Myslím, že super název je Správnáci,“ začal Petr. „Jsme přece správná parta, no ne?“

„Hm, to tedy jo,“ kývli jsme všichni tři.

„Já vymyslela Hledači pravdy, protože je to takové... takové pravdivé,“ pověděla Ula.

„A co třeba Colombové,“ zeptal se nejistě Aleš. „Zdá se mi to takové srandovní a de-detektivní,“ zakoktal se, protože si najednou nebyl tak jistý, jestli jeho nápad uspěje.

Začali jsme se smát.

Aleš se na nás zamračil. „Nechechtejte se. Na nic chytřejšího jsem prostě nepřišel,“ řekl a nervózně rozhodil rukama.

„Ale ne, je to super návrh,“ povzbudili jsme ho. „Colombo je bezva detektiv. A to my budeme taky.“

To Aleše uklidnilo.

„A co ty?“ otočila se ke mně Ula.

„Vymyslela jsem Dobrodruzi.“

„Hm, taky dobré,“ kývl Petr. „No jo, ale co vybereme?“

„Víte co? Budeme losovat,“ navrhla jsem. Všichni souhlasili.

Podívala jsem se na hodinky a zděsila se: „Tý jo, musíme padat! Za chvíli začíná hodina!“

A tak jsme vyběhli, abychom nepřišli pozdě.

LOSUJEME NÁZEV PARTY

Pádili jsme do školy, abychom stihli dosednout do lavic a připravit se na první hodinu ještě před zvoněním.

Zvládli jsme to akorát. Sotva jsme si nachystali češtinu a penály, vešla paní učitelka. Všem se nám ulevilo. Stihli jsme to.

Dnes jsem se při vyučování nemohla vůbec soustředit. Navrhla jsem losování a byla zvědavá, čím nápad vyhraje. Všechny se mi líbily, ale to dá rozum, že jsem si přála, aby vyhrál ten můj.

Po vyučování jsme hodili učebnice do tašek a upalovali se naobědvat do školní jídelny. Sedli jsme si samozřejmě k jednomu stolu. Jako vždycky.

„Jak budeme losovat, aby všechno proběhlo spravedlivě?“ zeptal se zvědavě Petr a nacpal si pusku hrachovou kaší.

U stolu nastalo ticho. Bylo slyšet jen cinkající příbory a mlaskání. Nevěděli jsme.

„Hodíme tašky domů a sejdeme se u nás na zahradě,“ rozhodl nakonec Aleš. „Do té doby na něco určitě přijdeme.“

„Jasně!“ souhlasili jsme.

„Mám nápad,“ řekla jsem, když jsme kráčeli domů. „Každý z nás na papírek napíše svůj tip. A k tomu připíše i název, který sám vymyslel.“

Ula mi ukázala palec nahoru. „Souhlas! Já přinesu papírky a tužky.“

Po obědě jsme pospíchali domů. Všichni jsme se doma fofrem převlékli a spěchali k Alešovi. Ula přinesla slíbené papírky a tužky. Každý jsme na ně napsali dva názvy. Ten svůj a pak název, jež se nám zdál být druhý nejlepší.

Pak jsme papírky položili na zem tak, aby nebylo vidět, co na nich je napsáno.

„Každý otočí ten svůj, aby to bylo spravedlivé,“ navrhl Aleš.

A tak jsme je postupně obrátili. Na papírcích stálo:

„Je to jasné,“ řekla jsem. „Colombové zvítězili na celé čáře.“

JE TO VELIKÁ ZÁHADA

V pondělí jsem se po vyučování vydala do knihovny, protože knížku, kterou jsem měla půjčenou, jsem přes víkend dočetla.

Sotva jsem vešla a pozdravila, zaslechla jsem, jak si paní knihovnice stěžuje nějaké paní: „Víte, vůbec nevím, co mám dělat. Je to záhada! A já ji nedokážu vyřešit. Ať dělám, co dělám.“

Když jsem uslyšela, že se tu děje něco tajuplného, okamžitě jsem zbystřila. To je něco pro nás! Pro naši partu.

Nenápadně jsem se vplížila ke stolu paní knihovnice, abych se dozvěděla víc.

„Ahoj, Lenko,“ usmála se na mě, když si konečně všimla mé přítomnosti. „Promiň, ani jsem nepostřehla, že jsi vešla.“ A pak se znovu obrátila k paní a rozhodila rukama: „Musím na to přijít. Stůj co stůj.“

Neznámá poklepala paní knihovnici po rameni a řekla: „Přeji hodně štěstí. Ať se vám to co nejdříve podaří vy pátrat.“

A odešla.

Zaváhala jsem. Mám se zeptat, co se tu děje, a nabídnout naši pomoc? Nebo to mám nejprve probrat s partou?

Položila jsem knížku na stůl a šla si vybrat jinou. Přehrabovala jsem se v regálu, který je určen pro čtenáře napínavých příběhů, ale na výběr knihy jsem se vůbec

nemohla soustředit. Stále jsem přemýšlela o té záhadě, jež se tu v knihovně děje. Co se mohlo stát? Musím tomu přijít na kloub. Děj se co děj. To dá rozum.

Konečně jsem se rozhodla. Nejdříve všechno prozradím partě. Potom společně zasáhneme a záhadu jistojistě vyřešíme.

Hmátla jsem po první knížce, která mi padla do ruky, a vydala jsem se k paní knihovnici.

„Dobrá volba,“ ukázala na knížku. „Ta se ti bude líbit.“
Poděkovala jsem, strčila knížku do batohu, rozloučila se a spěchala domů. Tam jsem si ji připravila na noční stolek, otevřela okno a pískla, co mi síly stačily.

Seběhla jsem před dům a nervózně přešlapovala na místě. „No konečně!“ zvolala jsem, když z ostatních domů vyběhli Petr, Aleš a Ula.

„Milí Colombové, máme první případ!“

JDEME DO KNIHOVNY

„Jaký? Povídej!“ vykulila oči překvapená Ula. Kluci jen zírali. Nezmohli se na slovo. Čekali, až se dozvědí víc.

„Právě jsem přiběhla z knihovny,“ začala jsem. „Představte si! Naše knihovnice se svěřila jedné paní, že se v knihovně děje něco záhadného a tajuplného. A já myslím, že bychom té záhadě měli přijít co nejdříve na kloub.“

Všichni tři na mě zírali a němě kývali na souhlas.

„No jo, ale co se tam děje?“ vzpamatoval se Aleš.

„Nevím. Říkala jsem si, že bude nejlepší, když tam půjde celá parta a paní knihovnice se zeptáme společně.“

Petr mě poplácal po zádech: „Dobře ses rozhodla. Jsem rád, že si paní knihovnici vyslechneme společně. Co kdyby ti třeba něco důležitého uniklo.“

Ostatní samozřejmě zase nadšeně souhlasili.

„Petře,“ vzpomněl si Aleš, „budeme si muset zařídit průkazku do knihovny, abychom tam mohli kdykoliv zajít a nebyli při řešení záhady příliš nápadní.“

„Máš pravdu,“ kývla jsem, „a při té příležitosti si jako my s Ulou začnete půjčovat knížky. Už totiž bylo na čase. Víte, jak je to prima, když si knížky můžete přečíst, aniž byste si je museli kupovat?“

Ula se přidala: „To je fakt. Dokonce jsem někde četla, že každou přečtenou knížkou se člověk stává chytřejším, vzdělanějším a má lepší slovní zásobu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Záhada v knihovně.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.